

EL DIVAN SOCIALISTA (i 10)

Un debat mirant al futur

El congrés del PSC ha de canviar la direcció, confirmar el que ens uneix i valorar la cultura

ISIDRE
Molas

Com és sabut, en les eleccions a vegades guanyen uns i a vegades uns altres; aquesta és la grandesa de la democràcia, perquè una societat plural com la nostra no ofereix a ningú cap títol legítim de propietat sobre els territoris, ni sobre els vots dels ciutadans. També és sabut que les derrotes fan evidents que l'espai propi ha quedat reduït, i obliga a treure'n conclusions i a corregir errors; és a dir, serveixen per renovar els partits.

El PSC viu el començament d'un període nou de la seva història. No és una conseqüència directa de la derrota electoral del novembre passat, però aquesta ha posat de manifest l'existència d'inèrcies amb efectes negatius, la majoria de les quals eren subjacents des de feia temps, unes procedents de causes que vénen de casa, i d'altres, en canvi, compartides amb països europeus.

EL PARTIT socialista es va construir a partir d'una cultura política inclusiva de la pluralitat de la nostra societat, amb capacitat d'escoltar, d'expressar i de fer propostes realistes i creïbles, amb capacitat de sumar i de generar confiança positives en defensa de valors, interessos i creences compartides per una majoria social. Perquè a Catalunya existeix una àmplia majoria social en favor de la reducció de les desigualtats, de la cohesió social, de la unitat civil del poble, d'un millor autogovern de la nació catalana, d'un catalanisme federalista. És un espai d'esquerra, centre-esquerra i centre reformador; l'empatia del

PSC amb aquest espai compost ha estat la força del socialisme democràtic, i segueix sent un objectiu capital. El proper Congrés del PSC, segons la meua opinió, té uns temes determinants i urgents (el canvi de direcció, la confirmació dels valors que ens uneixen i la valoració de la cultura) que han de trobar un lloc rellevant al costat de temes igualment determinants com la intervenció amb personalitat pròpia en la política espanyola, l'avenç del federalisme o el reforçament de l'autogovern de Catalunya; es a dir, es tracta de l'inici d'una nova etapa. En tot cas ha de significar un canvi de direcció, ha de generar un nou estil de treball i ha de fer possible dotar-la d'unes estructures més obertes. Al PSC li convé un canvi d'equip dirigent, que incorpori un canvi de generació, per tal que amb mentalitat integradora encari els problemes antics i nous. Cal garantir que el debat sigui obert i que culmini en els acords: un partit és pluralitat i cohesió.

ES PARLA de la debilitat de la socialdemocràcia europea per resoldre els problemes generats per la nova societat emergent; és cert, però no és evident també l'existència d'una crisi de valors derivada de l'individualisme insolidari del neoliberalisme, de

LEONARD BEARD

Si els socialistes es resignen davant l'avanç dels valors de la dreta, preparen la seva derrota

l'enriquiment a qualsevol preu, de la col·lusió entre alguns partits i els negocis, de la relació conflictiva entre democràcia i mercat incontrolat, de l'hegemonia mediàtica de la dreta? A vegades, sembla com si la nostra societat, que avui és líquida (és a dir, menys compacta), necessités uns valors difuminats, quan justament és la debilitat dels valors i de les creences allò que debilita les societats. Quan els socialistes es resignen davant l'avanç dels valors conser-

vadors preparen la seva derrota. Una prioritat del proper Congrés hauria de ser assumir que l'allunyament dels amplis sectors de la cultura, entesa en el seu sentit més ampli, redueix no solament la veu de l'àmplia majoria social que volem expressar, sinó que també dificulta la seva unitat plural i finalment porta a la passivitat.

Més justícia social, més catalanisme, més solidaritat augmenten la força per tal de reprendre el camí per fer una societat més lliure, menys desigual i més pròspera, més capaç de compartir i de compadir. Potser algú dirà que tot això és sabut, però precisament per això cal repetir-ho, per no oblidar-ho, i sobretot per fer-ho. Perquè la política es basa en valors i ideals com a motor de les decisions de govern. Cal debatre perquè el programa sigui també més madur i més eficaç, perquè sigui aplicable i aplicat. Dit d'una manera més simple, si el programa s'ha d'aplicar, com resulta lògic i esperable, cal que sigui alhora possible i eficaç.

CAL UNA alternativa a la crisi i a la societat que sorgeix de la crisi (en temes tan importants com una regulació dels mercats financers internacionals o la defensa de la pluralitat de la informació per no abocar-nos al risc d'una societat unànime), és una obligació dels progressistes i ha de constituir el punt de coincidència amb l'espai central de la societat, amb la voluntat de pensar en una Catalunya en conjunt. La defensa dels interessos dels treballadors, de les classes populars i de les classes mitjanes, de tota la societat catalana, exigeix avui sobretot la defensa conjunta de la cohesió social i de les reformes imprescindibles en una societat oberta. ≡

President del PSC.

La roda

FRANCESC
Escribano

Egipte a les tertúlies

Creieu que hi pot haver algú capaç de parlar amb la mateixa erudició, contundència i desimboltura ja sigui de la situació política al País Basc, de la seguretat viària, del sistema financer, de la crisi econòmica, del que va passar a Tunísia i del que passa ara a Egipte? Doncs resulta que sí, que no n'hi ha un sinó més d'un. Els podem trobar cada matí en l'espectacle d'incontinència verbal i d'ubiquïtat intel·lectual en què s'han convertit la majoria de les tertúlies nostres de cada dia que ara es veuen amplificades per les noves xarxes socials. No negaré la qualitat individual ni els coneixements particulars de molts d'aquests tertulians. El problema no és quan parlen del que saben, perquè en determinats temes alguns en saben i molt, sinó quan creen opinió - i Déu n'hi do de la influència que tenen - sobre allò que només coneixen parcialment o indirectament.

Amb gran impunitat i frivolitat, s'han dit autèntiques barbaritats del conflicte nord-africà

Aquests dies, amb una gran dosi d'impunitat i de frivolitat, s'han arribat a dir autèntiques bestieses sobre el que succeeix a Egipte. La crisi que es viu en aquell país, com passa a la majoria de revoltes, revolucions i guerres, no és fàcil d'explicar. Són moltes les incerteses, molts els punts foscos, molta la complexitat, moltes les coses que no sabem perquè, com és habitual en situacions d'aquesta mena, és molt difícil interpretar uns fets i una gent que no es mouen ni pels mateixos impulsos ni per les mateixes motivacions que nosaltres. La seguretat i la procacitat que demostren la majoria dels tertulians per jutjar, opinar i pontificar des de la distància contrasta amb la prudència i la precaució amb què la majoria dels corresponsals i enviats especials ens traslladen el que senten, veuen i viuen sobre el terreny.

El flux de banalitat i inexactitud que ens arriba a través de les tertúlies i d'algunes xarxes socials -Twitter pot ser una gran eina, però de vegades és gairebé impossible destriar el gra de la palla, perquè sovint només hi ha palla - serveix per satisfer la necessitat d'informació constant que tots tenim davant d'una crisi. De vegades la realitat costa d'entendre no perquè en parlem poc, sinó perquè en parlem massa. ≡

Animus
iocandi

Ferreres